BENDROJO TEISMO (devintoji kolegija) SPRENDIMAS

2018 m. lapkričio 8 d.*

„Europos Sąjungos prekių ženklas – Panaikinimo procedūra – Žodinis Europos Sąjungos prekių ženklas SPINNING – Dalinis panaikinimas – Reglamento (EB) Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies b punktas (dabar – Reglamento (ES) 2017/1001 58 straipsnio 1 dalies b punktas)“

Byloje T-718/16

Mad Dogg Athletics, Inc., įsteigta Los Andžele, Kalifornijoje (JAV), atstovaujama advokato J. Steinberg,

ieškovė,

prieš

Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybą (EUIPO), atstovaujamą D. Walicka,

atsakovę,

įstojusi į bylą Bendrajame Teisme šalis – buvusi *Aerospinning Master Franchising, Ltd., s.r.o*., kita procedūros EUIPO apeliacinėje taryboje šalis,

Aerospinning Master Franchising, s.r.o., įsteigta Prahoje (Čekijos Respublika), atstovaujama advokato K. Labalestra,

dėl ieškinio, pareikšto dėl 2016 m. liepos 21 d. EUIPO penktosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 2375/2014-5), susijusio su panaikinimo procedūra tarp *Aerospinning Master Franchising ir Mad Dogg Athletics*,

BENDRASIS TEISMAS (devintoji kolegija)

kurį sudaro pirmininkas S. Gervasoni, teisėjai K. Kowalik-Bańczyk ir C. Mac Eochaidh (pranešėjas),

posėdžio sekretorius I. Dragan, administratorius,

susipažinęs su ieškiniu, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2016 m. spalio 4 d.,

susipažinęs su EUIPO atsakymu į ieškinį, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2017 m. kovo 17 d.,

susipažinęs su įstojusios į bylą šalies atsakymu į ieškinį, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2017 m. kovo 24 d.,

įvykus 2018 m. kovo 15 d. posėdžiui,

* Proceso kalba: anglų.

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 1996 m. balandžio 1 d. ieškovė *Mad Dogg Athletics, Inc.*, remdamasi iš dalies pakeistu 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 40/94 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146) (šis reglamentas buvo pakeistas 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 207/2009 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 78, 2009, p. 1), o šis pakeistas 2017 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) 2017/1001 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 154, 2017, p. 1)), pateikė Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybai (EUIPO) paraišką įregistruoti žodinį prekių ženklą SPINNING (toliau – ginčijamas prekių ženklas).

2 2000 m. balandžio 3 d. ginčijamas prekių ženklas buvo įregistruotas prekėms ir paslaugoms, priskiriamoms prie peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 9, 28 ir 41 klasių ir pagal kiekvieną iš šių klasių atitinka tokį aprašymą:

– 9 klasė: „Garso ir vaizdo juostos“,

– 28 klasė: „Treniruočių įranga“,

– 41 klasė: „Fizinis treniravimas“.

3 2012 m. vasario 8 d. įstojusi į bylą šalis *Aerospinning Master Franchising, s.r.o.* pateikė prašymą iš dalies panaikinti ginčijamo prekių ženklo registraciją pagal Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies b punktą (dabar – Reglamento 2017/1001 58 straipsnio 1 dalies b punktas). Šis prašymas pateiktas dėl 28 klasės prekių ir 41 klasės paslaugų.

4 2014 m. liepos 21 d. Anuliavimo skyrius pripažino, kad panaikinamos visos ieškovės teisės.

5 2014 m. rugsėjo 12 d. ieškovė dėl Anuliavimo skyriaus sprendimo pateikė apeliaciją EUIPO.

6 2016 m. liepos 21 d. sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas) EUIPO penktoji apeliacinė taryba iš dalies panaikino Anuliavimo skyriaus sprendimą tiek, kiek jis susijęs su 9 klasės prekėmis, nes šios prekės nenurodytos įstojusios į bylą šalies pateiktame prašyme iš dalies panaikinti registraciją. Likusi apeliacijos dalis buvo atmesta remiantis Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies b punktu. Šiuo klausimu, pirma, ginčijamo sprendimo 23–27 punktuose Apeliacinė taryba nurodė, kad panaikinimo pagrindai turi būti vertinami prašymo panaikinti registraciją pateikimo dieną. Antra, ginčijamo sprendimo 28–33 punktuose ji nurodė, kad tariama ginčijamo prekių ženklo transformacija į bendrinį nagrinėjamų prekių ir paslaugų pavadinimą turi būti vertinama atsižvelgiant į galutinių vartotojų čekų suvokimą. Todėl ji atsisakė nagrinėti ieškovės pateiktus priešingus įrodymus, susijusius su jos veiksmais, skirtais apsaugoti jos prekių ženklui kitose valstybėse narėse nei Čekijos Respublika. Trečia, ginčijamo sprendimo 34–47 punktuose Apeliacinė taryba nusprendė, kad vykstant procedūrai pateikti įrodymai patvirtina, jog Čekijos Respublikoje žodis „spinning“ tapo bendriniu tam tikro „fizinio treniravimo“ ir šiam treniravimui naudojamos „treniruočių įrangos“ pavadinimu. Ketvirta, ginčijamo sprendimo 48–56 punktuose ji nusprendė, kad faktas, jog ginčijamas prekių ženklas tapo bendriniu pavadinimu, rodo, jog ieškovės veiksmų nepakako jos prekių ženklui apsaugoti Čekijos Respublikoje. Penkta, ginčijamo sprendimo 57–61 punktuose ji nusprendė, kad keliuose *Úřad průmyslového*

vlastnictví (Pramoninės nuosavybės tarnyba, Čekijos Respublika) ir Čekijos Respublikos teismų sprendimuose patvirtinta, jog ieškovė buvo nepakankamai apdairi ir neskyrė tinkamų pastangų tam, kad apsaugotų savo prekių ženklą Čekijos Respublikoje.

Šalių reikalavimai

7 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek juo panaikinama ginčijamo prekių ženklo registracija 28 klasės prekėms „treniruočių įranga“ ir 41 klasės paslaugai „fizinis treniravimas“,

– priteisti iš EUIPO bylinėjimosi išlaidas.

8 EUIPO Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

9 Įstojusi į bylą šalis Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

10 Ieškinį ieškovė iš esmės grindžia trimis pagrindais, susijusiais su, pirma, Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu, antra, Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnio 2 dalies a punkto pažeidimu ir, trečia, Pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnio 2 dalies c punkto pažeidimu.

11 Pirmasis pagrindas grindžiamas keturiomis argumentų grupėmis. Pirma argumentų grupė paremta teisės klaida, susijusia su atitinkama data, į kurią reikia atsižvelgti vertinant panaikinimo pagrindą, antra argumentų grupė susijusi su atitinkama teritorija, į kurią reikia atsižvelgti vertinant panaikinimo pagrindą, trečia argumentų grupė susijusi su atitinkama visuomene, į kurią reikia atsižvelgti vertinant panaikinimo pagrindą, ir ketvirta argumentų grupė susijusi su klaidingu įrodymų vertinimu.

Dėl pirmojo pagrindo pirmos argumentų grupės, susijusios su teisės klaida dėl atitinkamos datos, į kurią reikia atsižvelgti vertinant panaikinimo pagrindą

12 Ieškovė iš esmės tvirtina, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies b punktą, kai nusprendė, kad tinkamas momentas vertinti panaikinimo pagrindą yra ta diena, kai įstojusi į bylą šalis pateikė prašymą panaikinti ginčijamo prekių ženklo registraciją. Ieškovės nuomone, tinkamas momentas vertinti, ar ginčijamas prekių ženklas tapo bendriniu pavadinimu, yra ne prašymo panaikinti registraciją pateikimo diena, bet *res judicata* galią turinčio sprendimo dėl šio prašymo priėmimo diena. Ieškovė mano, kad panaikinimo pagrindas dar turi egzistuoti sprendimo dėl panaikinimo priėmimo dieną.

13 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija šiuos argumentus.

14 Šiuo klausimu, pirma, reikia nurodyti, kad Reglamento Nr. 207/2009 55 straipsnio 1 dalyje (dabar – Reglamento 2017/1001 62 straipsnio 1 dalis) numatyta:

„Laikoma, kad ES prekių ženklas nuo prašymo panaikinti arba priešieškinio padavimo dienos neturėjo tokios šiame reglamente nurodytos savo galios dalies, kokia buvo panaikintos jo savininko teisės. Vienos iš šalių prašymu sprendime gali būti nurodyta ta ankstesnė data, kurią atsirado viena iš panaikinimo priežasčių.“

15 Kaip ginčijamo sprendimo 24 punkte teisingai nurodė Apeliacinė taryba, jei panaikinama Europos Sąjungos prekių ženklo registracija, toks panaikinimas įsigalioja nuo prašymo panaikinti registraciją pateikimo dienos arba, jei prašoma iš dalies panaikinti registraciją, nuo ankstesnės datos, kurią atsirado vienas iš šio panaikinimo pagrindų.

16 Vis dėlto reikia konstatuoti, jog Europos Sąjungos teisės aktų leidėjas nenumatė, jog panaikinimo pasekmės gali pasireikšti vėlesnę nei prašymo panaikinti registraciją pateikimo dieną.

17 Taigi iš Reglamento Nr. 207/2009 55 straipsnio 1 dalies formuluotės matyti, kad sprendimas panaikinti registraciją privalo būti grindžiamas vienu iš Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnyje nurodytų pagrindų, egzistuojančių vėliausiai prašymo panaikinti registraciją pateikimo dieną. Todėl, priešingai, nei tvirtina ieškovė, iš šios nuostatos matyti, kad panaikinimo pagrindo buvimas turi būti nagrinėjamas atsižvelgiant į vėliausiai minėtą dieną buvusias faktines ir teisines aplinkybes.

18 Antra, jau buvo nuspręsta, kiek tai susiję su 1988 m. gruodžio 21 d. Tarybos pirmosios direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 92), 12 straipsnio 1 dalimi ir Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies a punktu (dabar – Reglamento 2017/1001 58 straipsnio 1 dalies a punktas), kurių formuluotės tapačios, kad, kalbant apie prekių ženklo registracijos panaikinimą dėl nepakankamo naudojimo iš tikrųjų, turi būti atsižvelgiama tik į aplinkybes, susiklosčiusias iki prašymo panaikinti registraciją pateikimo, tačiau tai neturi trukdyti atsižvelgti į po pateikimo galimai susiklosčiusias aplinkybes, galinčias leisti patvirtinti arba geriau įvertinti prekių ženklo naudojimo mastą atitinkamu laikotarpiu ir realius savininko ketinimus tuo pačiu laikotarpiu (2004 m. sausio 27 d. Nutarties *La Mer Technology*, C-259/02, EU:C:2004:50, 29–33 punktai ir 2016 m. vasario 2 d. Sprendimo *Benelli Q. J./OHMI – Demharter (MOTOBI B PESARO)*, T-171/13, EU:T:2016:54, 87 punktas).

19 Pirma ir priešingai tam, ką nurodo ieškovė, ši jurisprudencija, susijusi su prekių ženklo savininko teisių panaikinimu dėl nepakankamo prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų, *mutatis mutandis* taikoma nagrinėjant prašymą panaikinti prekių ženklo registraciją dėl to, kad prekyboje jis tapo bendriniu prekės arba paslaugos pavadinimu. Taip yra todėl, kad Reglamento Nr. 207/2009 55 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta taisyklė taikoma vienodai visų to paties reglamento 51 straipsnio 1 dalyje nurodytų panaikinimo pagrindų atveju.

20 Antra, iš bylos medžiagos matyti, kad, priešingai, nei reikalaujama pagal šio sprendimo 18 punkte nurodytą jurisprudenciją, ieškovė aplinkybes, susiklosčiusias po prašymo panaikinti registraciją pateikimo, išdėsto siekdama ne patvirtinti ar geriau įvertinti tą dieną arba anksčiau susiklosčiusias aplinkybes. Priešingai, ji nori pasilikti galimybę įrodyti, kad panaikinimo pagrindas gali nebeegzistuoti pateikus prašymą panaikinti registraciją. Todėl pritarimas ieškovės argumentams reikštų Reglamento Nr. 207/2009 55 straipsnio 1 dalies pažeidimą, nes šioje nuostatoje tokio atvejo nenumatyta.

21 Trečia, ieškovė tvirtina, kad reikia atsižvelgti į prekių ženklo savininko pastangas po prašymo panaikinti registraciją pateikimo tiek, kiek dėl šių pastangų pasikeitė atitinkamos visuomenės suvokimas. Esant tokiai situacijai, prašymo panaikinti registraciją pateikimo momentu ginčijamą žymenį atitinkama visuomenė laikytų bendriniu pavadinimu, tačiau vėliau jis prarastų šį bendrinį pobūdį ir sprendimo dėl panaikinimo priėmimo momentu minėta visuomenė vėl jį laikytų prekių ženklu.

22 Net pripažinus, kad toks suvokimo pasikeitimas įmanomas, negalėtų būti paneigiama Reglamento Nr. 207/2009 55 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta taisyklė, pagal kurią reikalaujama panaikinimo pagrindą išnagrinėti atsižvelgiant į faktines ir teisines aplinkybes, buvusias vėliausiai prašymo panaikinti registraciją pateikimo dieną. Bet kuriuo atveju, jei suvokimo pasikeitimas pasitvirtintų, ieškovė galėtų iš naujo pateikti EUIPO paraišką įregistruoti savo prekių ženklą.

23 Galiausiai ieškinio 8 punkte ieškovė tvirtina, kad turi teisę bet kuriame procedūros etape, iki kol EUIPO sprendimas įgyja *res judicata* galią, pateikti įrodymų apie pastangas ir veiksmus, kurių imtasi po prašymo panaikinti registraciją pateikimo, kad visuomenė būtų informuota apie tai, jog žodinis žymuo SPINNING laikytinas prekių ženklu, arba kad šis prekių ženklas būtų apsaugotas.

24 Šiems argumentams negali būti pritarta.

25 Pirma, šie argumentai nesuderinami su ieškinio 7 punkte pateiktu tvirtinimu, kuriame aiškiai nurodoma Reglamento Nr. 207/2009 76 straipsnio 2 dalis (dabar – Reglamento 2017/1001 95 straipsnio 2 dalis), pagal kurią šalys įrodymus gali pateikti tik per laikotarpį, kurį EUIPO nustato pastaboms pateikti.

26 Antra, atsižvelgti į įrodymus, kurie buvo pateikti ne per EUIPO nustatytą terminą, bet vėliau, pagal Reglamento Nr. 207/2009 76 straipsnio 2 dalį galima tik jeigu jais papildomi per minėtą terminą pateikti įrodymai (šiuo klausimu žr. 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *New Yorker SHK Jeans / VRDT*, C-621/11 P, EU:C:2013:484, 30 punktą ir 2013 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Centrotherm Systemtechnik / VRDT ir centrotherm Clean Solutions*, C-610/11 P, EU:C:2013:593, 113 ir 114 punktus). Nors šia nuostata leidžiama atsižvelgti į pavėluotus, bet papildomus įrodymus, ja neleidžiama Apeliacinei tarybai išplėsti savo diskrecijos taip, kad ji apimtų ir naujus įrodymus (šiuo klausimu žr. 2016 m. liepos 21 d. Sprendimo *EUIPO / Grau Ferrer*, C-597/14 P, EU:C:2016:579, 25–27 punktus).

27 Taikant šią jurisprudenciją, pagal kurią leidžiama su tam tikromis sąlygomis atsižvelgti į pavėluotai pateiktus įrodymus, nebūtų pažeidžiama Reglamento Nr. 207/2009 55 straipsnio 1 dalis ir nebūtų pakenkiama jos veiksmingumui. Į pavėluotus įrodymus, ypač jeigu jie susiję su faktinėmis aplinkybėmis, susiklosčiusiomis po prašymo panaikinti registraciją pateikimo dienos, gali būti atsižvelgiama tik jei, kaip nurodyta šio sprendimo 18–20 punktuose, jais patvirtinamos arba jais remiantis geriau įvertinamos aplinkybės, susiklosčiusios prašymo panaikinti registraciją pateikimo dieną arba iki tos datos.

28 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia atmesti pirmą argumentų grupę kaip nepagrįstą.

Dėl antros argumentų grupės, susijusios su teisės klaida dėl atitinkamos teritorijos, į kurią reikia atsižvelgti vertinant panaikinimo pagrindą

29 Iš esmės ieškovė tvirtina, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies b punktą, kai nusprendė, kad vertinant panaikinimo pagrindą reikia atsižvelgti į atitinkamą teritoriją, kuri apima tik Čekijos Respublikos teritoriją. Ieškovės nuomone, nepakanka nagrinėti tik šią vieną valstybę narę, kad būtų panaikinta ginčijamo prekių ženklo registracija, nes šis prekių ženklas turi gerą vardą visoje Sąjungoje. Ieškovės nuomone, panaikinti ginčijamo prekių ženklo registraciją būtų galima tik jei šį prekių ženklą atitinkama visuomenė suvoktų kaip bendrinį pavadinimą visoje Sąjungoje arba bent jau didžiojoje jos dalyje.

30 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija šiuos argumentus.

31 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal vieningo Europos Sąjungos prekių ženklo pobūdžio principą, kuris įtvirtintas Reglamento Nr. 207/2009 3 konstatuojamojoje dalyje (dabar – Reglamento 2017/1001 4 konstatuojamoji dalis) ir patikslintas minėto reglamento 1 straipsnio 2 dalyje (dabar – Reglamento 2017/1001 1 straipsnio 2 dalis), Europos Sąjungos prekių ženklai naudojasi vienoda apsauga ir sukelia pasekmes visoje Sąjungos teritorijoje. Pagal šią nuostatą Europos Sąjungos prekių ženklas gali, nebent Reglamente Nr. 207/2009 numatyta kitaip, būti registruojamas, perleidžiamas, jo gali būti atsisakoma, jis gali būti savininko teises panaikinančio ar paskelbiančio negaliojančiomis sprendimo dalykas, o jo naudojimas gali būti uždraustas tik visoje Sąjungoje (2017 m. liepos 20 d. Sprendimo *Ornua*, C-93/16, EU:C:2017:571, 26 punktas).

32 Be to, Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 2 dalyje (dabar – Reglamento 2017/1001 58 straipsnio 2 dalis) paaiškinama, kad registracija gali būti iš dalies panaikinta daliai atitinkamų prekių arba paslaugų. Nors ši nuostata numato galimybę keisti panaikinimą materialiuoju požiūriu, reikia konstatuoti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas tokio keitimo nenumatė teritorijos atžvilgiu.

33 Taigi iš šio sprendimo 31 ir 32 punktuose minėtų nuostatų matyti, kad sprendimas panaikinti registraciją galioja visoje Sąjungos teritorijoje.

34 Jeigu įrodyta, kad Europos Sąjungos prekių ženklas visiškai prarado skiriamąjį požymį tam tikroje apibrėžtoje Sąjungos teritorijos dalyje, tam tikrais atvejais – vienoje valstybėje narėje, šis konstatavimas neišvengimai reiškia, kad jis nebegali sukelti Reglamente Nr. 207/2009 numatytų pasekmių visoje Sąjungoje. Todėl, priešingai, nei nurodo ieškovė, tam, kad prekių ženklo savininko teisės būtų panaikintos visoje Sąjungoje, pakanka, kad tokio prekių ženklo transformacija į bendrinį pavadinimą būtų konstatuota bent vienoje valstybėje narėje.

35 Be to, toks sprendimas atitinka Reglamentu Nr. 207/2009 siekiamus tikslus ir juos paaiškinantį Europos Sąjungos prekių ženklo vieningo pobūdžio principą.

36 Iš susijusių Reglamento Nr. 207/2009 2, 4 ir 6 konstatuojamųjų dalių (dabar – Reglamento 2017/1001 3, 5 ir 7 konstatuojamosios dalys) matyti, kad šiuo reglamentu siekiama panaikinti prekių ženklų savininkams valstybių narių teisės aktais suteiktų teisių teritorinius apribojimus, sudarant įmonėms sąlygas pritaikyti savo ekonominę veiklą prie vidaus rinkos ir ją nevaržomai vykdyti. Taigi Europos Sąjungos prekių ženklas leidžia jo savininkui vienodai atskirti savo prekes arba paslaugas visoje Sąjungoje, neatsižvelgiant į valstybių sienas. Tačiau įmonės, kurios nenori apsaugoti savo prekių ženklų Sąjungos lygiu, gali nuspręsti naudoti nacionalinius prekių ženklus ir neprivalo paduoti paraiškų registruoti savo prekių ženklus kaip Europos Sąjungos prekių ženklus. Taigi Europos Sąjungos prekių ženklų sistemos tikslas, kaip matyti iš Reglamento Nr. 207/2009 2 konstatuojamosios dalies, yra vidaus rinkoje sudaryti sąlygas, panašias į nacionalinėje rinkoje esančias sąlygas (šiuo klausimu žr. 2012 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Leno Merken*, C-149/11, EU:C:2012:816, 40 ir 42 punktus).

37 Šiuo klausimu ieškovė tvirtina, kad, priimant sprendimą dėl panaikinimo priemonės, reikalaujama, kad nagrinėjamas prekių ženklas būtų tapęs bendriniu pavadinimu dėl jo savininko veiksmų arba neveikimo visoje Sąjungoje ar didžiojoje jos dalyje.

38 Šiam argumentui negalima pritarti. Kaip iš esmės teisingai nurodo EUIPO ir įstojusi į bylą šalis, prekių ženklo apsauga Europos lygiu reiškia, kad jo savininkas turi būti pakankamai apdairus, kad apsaugotų savo teises ir jomis remtųsi visoje Sąjungoje. Todėl prekių ženklo savininko teisės turi būti panaikinamos, jei dėl jo neveikimo nagrinėjamas prekių ženklas pavirsta bendriniu pavadinimu net nedidelėje Sąjungos teritorijos dalyje, tam tikrais atvejais – vienoje valstybėje narėje.

39 Dėl šios panaikinimo priemonės kiti ūkio subjektai gali laisvai naudoti registruotą žymenį. Taigi ja siekiama bendrojo intereso tikslo, pagal kurį reikalaujama, kad žymenys arba nuorodos, tapę bendriniais prekių arba paslaugų, kurioms buvo įregistruotas vienas prekių ženklas, pavadinimais, būtų

visiems prieinami arba visų laisvai naudojami. Vadinasi, Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies b punktu siekiama garantuoti prekių ženklo skiriamąjį požymį, atsižvelgiant į jo kilmės nuorodos funkciją, ir išvengti to, kad bendriniai žodžiai nebūtų visam laikui rezervuojami vienai įmonei todėl, kad jie buvo įregistruoti kaip prekių ženklai (šiuo klausimu ir pagal analogiją, kiek tai susiję su Direktyvos 89/104 12 straipsnio 2 dalies a punktu, žr. generalinio advokato P. Léger išvados byloje *Björnekulla Fruktindustrier*, C-371/02, EU:C:2003:615, 53 ir 54 punktus).

40 Panaikinant nagrinėjamo prekių ženklo savininko teises visoje Sąjungos teritorijoje, net jeigu jo transformacija į bendrinį pavadinimą konstatuota tik nedidelėje šios teritorijos dalyje, tam tikrais atvejais – vienoje valstybėje narėje, išvengiama prieštaringų EUIPO ir nacionalinių teismų, kurie priima sprendimus kaip Europos Sąjungos prekių ženklų teismai, sprendimų, todėl šiuo atveju taip pat nepakenkiama vieningam Sąjungos prekių ženklų pobūdžiui (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2017 m. spalio 19 d. Sprendimo *Raimund*, C-425/16, EU:C:2017:776, 28 punktą).

41 Šių išvadų nepaneigia kiti ieškovės argumentai.

42 Pirma, ieškovė mano, kad ginčijamo sprendimo 30 punkte Apeliacinė taryba savo argumentus klaidingai grindė 2009 m. spalio 6 d. Sprendimu *PAGO International* (C-301/07, EU:C:2009:611).

43 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas jau nusprendė, kad minėta jurisprudencija susijusi su nuostatų dėl didesnės apsaugos suteikimo prekių ženklams, kurie turi gerą vardą arba yra žinomi Sąjungoje ar valstybėje narėje, kurioje įregistruoti, aiškinimu. Tačiau minėtomis nuostatomis siekiama tikslo, kuris skiriasi nuo Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnyje nustatytų reikalavimų, dėl kurių prekių ženklo registracija gali būti panaikinta (šiuo klausimu žr. 2012 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Leno Merken*, C-149/11, EU:C:2012:816, 53 punktą ir 2015 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Iron & Smith*, C-125/14, EU:C:2015:539, 21 punktą).

44 Nors nuoroda į 2009 m. spalio 6 d. Sprendimą *PAGO International* (C-301/07, EU:C:2009:611) yra tikrai klaidinga, tai, kad Apeliacinės tarybos argumentuose ji yra tik papildomo pobūdžio, negali lemti ginčijamo sprendimo panaikinimo. Ginčijamo sprendimo 31 punkte Apeliacinė taryba nusprendė nagrinėti tik Čekijos Respublikos teritoriją, remdamasi ne šia jurisprudencija, bet Europos Sąjungos prekių ženklo vieningo pobūdžio principu.

45 Antra, ieškovė mano, kad Apeliacinė taryba klaidingai manė, jog žymens registravimo sąlygos, kuriomis draudžiama žymenį registruoti tuo atveju, kai absoliutus atmetimo pagrindas egzistuoja tik vienoje Sąjungos dalyje, ir Europos Sąjungos prekių ženklo savininko teisių panaikinimo sąlygos yra panašios. Ieškovės nuomone, Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnyje (dabar – Reglamento 2017/1001 7 straipsnis) numatytos sąlygos labai skiriasi nuo sąlygų, numatytų to paties reglamento 51 straipsnio 1 dalies b punkte.

46 Šį argumentą reikia atmesti. Kaip ginčijamo sprendimo 31 punkte teisingai nurodė Apeliacinė taryba ir kaip per teismo posėdį priminė EUIPO, Europos Sąjungos prekių ženklo vieningas pobūdis yra pagrindinis teisės principas, kuriuo pagrįstas visas Reglamentas Nr. 207/2009. Šis principas reiškia, kad Europos Sąjungos prekių ženklas registravimo momentu turi būti skiriamasis visoje Sąjungoje, išsaugoti šį skiriamąjį pobūdį ir netapti prekyboje bendriniu prekių ir paslaugų, kurioms jis buvo įregistruotas, pavadinimu net nedidelėje Sąjungos dalyje, tam tikrais atvejais – vienoje valstybėje narėje.

47 Be to, negalima pritarti ieškovės argumentams, pagrįstiems tuo, kad Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnyje (dabar – Reglamento 2017/1001 59 straipsnis) daroma nuoroda į Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 2 dalį (dabar – Reglamento 2017/1001 7 straipsnio 2 dalis), o to paties reglamento 51 straipsnio 1 dalies b punkte tokios nuorodos nėra. Viena vertus, Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnis susijęs su Europos Sąjungos prekių ženklo registracijos negaliojimu, o ne, kaip šiuo atveju, su jo savininko teisių panaikinimu. Kita vertus, kaip matyti iš šio sprendimo 46 punkto, Europos Sąjungos prekių ženklo vieningas pobūdis yra pagrindinis teisės principas, kuriuo

pagrįstas visas Reglamentas Nr. 207/2009. Taigi, nieko nekeičia tai, kad šis principas aiškiai sukonkretinamas tam tikromis šio reglamento nuostatomis, kaip antai 7 straipsnio 2 dalimi, tačiau to negalima pasakyti apie kitas nuostatas.

48 Trečia, per teismo posėdį ieškovė tvirtino, kad būtų labai neteisinga panaikinti Europos Sąjungos prekių ženklo savininko teises, jei šis prekių ženklas prekyboje tapo bendriniu prekės arba paslaugos, kuriai buvo įregistruotas, pavadinimu vienoje valstybėje narėje.

49 Šiuo klausimu Bendrasis Teismas nurodo, kad tokiu pagrindu pagrįsto sprendimo panaikinimą, net jeigu jis sukelia sunkių pasekmių nagrinėjamo prekių ženklo savininkui, lemia Sąjungos teisės aktų leidėjo valia, kuri visų pirma išplaukia iš Reglamento Nr. 207/2009 1 straipsnio 2 dalies. Be to, atsižvelgiant į institucinės pusiausvyros ir įgaliojimų suteikimo principus, įtvirtintus ESS 13 straipsnio 2 dalyje (žr. 2016 m. liepos 28 d. Sprendimo *Taryba / Komisija*, C-660/13, EU:C:2016:616, 31 ir 32 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją), Bendrasis Teismas neturi įgaliojimų pakoreguoti minėto reglamento. Tik Sąjungos teisės aktų leidėjas gali pakeiti šias taisykles. Be to, ieškovė nepateikė jokio prieštaravimo, pagrįsto Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies b punkto neteisėtumu.

50 Atsižvelgiant į visas šias aplinkybes reikia konstatuoti, kad Apeliacinė taryba nepadarė teisės klaidos, kai panaikindama ginčijamo prekių ženklo registraciją rėmėsi įrodymais, susijusiais tik su Čekijos Respublika; taigi, antrą argumentų grupę reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl pirmojo pagrindo trečios argumentų grupės, susijusios su teisės klaida dėl atitinkamos visuomenės, į kurią reikia atsižvelgti vertinant panaikinimo pagrindą

51 Pirmojo pagrindo trečią argumentų grupę ieškovė grindžia tuo, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 51 straipsnio 1 dalies b punktą, kai nusprendė, kad atitinkamą visuomenę, į kurią reikia atsižvelgti vertinant panaikinimo pagrindą, sudaro galutiniai naudotojai ir kad neturi būti atsižvelgiama į atitinkamų specialistų suvokimą.

52 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija šiuos argumentus.

53 Iš jurisprudencijos matyti, kad klausimas, ar prekių ženklas prekyboje tapo bendriniu prekės ar paslaugos, kuriai jis įregistruotas, pavadinimu, turi būti vertinamas ne tik atsižvelgiant į vartotojų arba galutinių naudotojų suvokimą, bet ir į atitinkamos rinkos savybes, remiantis specialistų, kaip antai pardavėjų, suvokimu. Tačiau apskritai vartotojų arba galutinių naudotojų suvokimas yra svarbiausias. Taigi tuo atveju, kai, galutinių naudotojų požiūriu, atitinkamas prekių ženklas praranda skiriamąjį požymį, toks praradimas gali lemti nagrinėjamo prekių ženklo savininkui suteiktų teisių panaikinimą. Vien to, kad prekybininkai žino apie minėto prekių ženklo egzistavimą ir juo nurodomą kilmę, nepakanka tam, kad toks panaikinimas neįvyktų (šiuo klausimu pagal analogiją, kiek tai susiję su 2008 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/95/EB valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 299, 2008, p. 25 ir klaidų ištaisymas OL L 11, 2009, p. 25) 12 straipsnio 2 dalies a punktu, žr. 2014 m. kovo 6 d. Sprendimo *Backaldrin Österreich The Kornspitz Company*, C-409/12, EU:C:2014:130, 28 ir 29 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).

54 Iš šios jurisprudencijos matyti, kad atitinkama visuomenė, į kurios nuomonę turi būti atsižvelgiama vertinant, ar ginčijamas prekių ženklas prekyboje tapo bendriniu prekės ar paslaugos, kuriai jis buvo įregistruotas, pavadinimu, turi būti apibrėžiama atsižvelgiant į šios prekės arba paslaugos rinkos savybes (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Björnekulla Fruktindustrier*, C-371/02, EU:C:2004:275, 26 punktą; generalinio advokato P. Cruz Villalón išvados byloje *Backaldrin Österreich The Kornspitz Company*, C-409/12, EU:C:2013:563, 58 ir 59 punktus).

55 Šiuo atveju ginčijamo sprendimo 32 punkte Apeliacinė taryba nusprendė, kad turi būti nagrinėjamas tik nagrinėjamų prekių ir paslaugų galutinių vartotojų čekų suvokimas. Apeliacinės tarybos nuomone, nebuvo įrodyta, kad „fizinio treniravimo“ ir „treniruočių įrangos“ rinkos turi savybių, dėl kurių reikėtų atsižvelgti į šiose rinkose veikiančių specialistų suvokimą.

56 Ieškinyje ieškovė tvirtina, kad dauguma jos dviračių-treniruoklių parduodami specialių žinių turintiems sporto klubų, sporto įstaigų ir reabilitacijos centrų valdytojams.

57 Atsakydama į raštu pateiktą Bendrojo Teismo klausimą ieškovė tvirtino, kad, priešingai nei specialių žinių turintys sporto klubų, sporto įstaigų ir reabilitacijų centrų valdytojai, galutiniai naudotojai dėl didelės pardavimo kainos jos dviračių-treniruoklių nuperka nedaug. Be to, per posėdį ieškovė paaiškino, o kitos šalys jai neprieštaravo, kad 95 % jos dviračių-treniruoklių parduodami klientams, kurie yra specialistai.

58 Per teismo posėdį atsakydamos į žodžiu pateiktą Bendrojo Teismo klausimą visos šalys pripažino, kad nagrinėjama sporto veikla praktikuojama naudojant dviračius-treniruoklius grupėse, paprastai sporto ir sveikatingumo aerobikos klubuose, vadovaujant sporto treneriui. Bendrasis Teismas, be kita ko, pažymi, kad šis apibūdinimas panašus į apibūdinimą, kurį pateikė Anuliavimo skyrius ir kurį Apeliacinė taryba priminė ginčijamo sprendimo dalyje „Faktinių aplinkybių santrauka“.

59 Taigi ginčijamo sprendimo 32 punkte Apeliacinė taryba klaidingai nusprendė, kad specialių žinių turintys klientai nesudaro atitinkamos visuomenės „treniruočių įrangos“ atveju, nes paprastai šiuos dviračius-treniruoklius perka specialių žinių turintys sporto klubų, sporto įstaigų ir reabilitacijų centrų valdytojai.

60 Iš tiesų, kaip per teismo posėdį nurodė EUIPO, „treniruočių įrangos“ kategorija apima ne tik dviračius-treniruoklius, o kitų nagrinėjamų prekių gali įsigyti fiziniai asmenys. Tačiau, kaip matyti iš šio sprendimo 57 punkto, dėl didelės kainos dviračius-treniruoklius fiziniai asmenys perka retai. Taigi EUIPO argumentas neleidžia atmesti, kad specialių žinių turintys klientai sudaro atitinkamą visuomenę „treniruočių įrangos“ atveju.

61 Atsižvelgiant į šias aplinkybes reikia pripažinti, jog Apeliacinė taryba klaidingai neįtraukė į savo analizę specialių žinių turinčių klientų suvokimo „treniruočių įrangos“ atveju, kad įvertintų, ar ginčijamas prekių ženklas prekyboje tapo bendriniu „treniruočių įrangos“, kuriai jis buvo įregistruotas, pavadinimu. Todėl Apeliacinė taryba padarė vertinimo klaidą, kai apibrėžė atitinkamą visuomenę prie 28 klasės priskiriamos „treniruočių įrangos“ rinkos atveju ir neatsižvelgė į specialių žinių turinčių klientų, kurie veikia šioje rinkoje, suvokimą.

62 Šios išvados nepaneigia faktas, kad, kaip per teismo posėdį nurodė įstojusi į bylą šalis, ginčijamo sprendimo 41, 45–47, 49, 53 ir 62 punktuose nurodomas ūkio subjektų, kurie yra specialistai, suvokimas. Reikia konstatuoti, kad minima tik nagrinėjama sportinė veikla, bet ne „treniruočių įranga“. Tik ginčijamo sprendimo 44 punkte aiškiai nurodoma, kaip ginčijamą prekių ženklą dviračių-treniruoklių ir avalynės atveju suvokia ūkio subjektai, kurie yra specialistai, tačiau šis pagrindas susijęs tik su šių sporto prekių pardavėjais.

63 Ginčijamame sprendime nėra jokios informacijos apie tai, kaip ginčijamą prekių ženklą suvokią tokie specialių žinių turintys klientai, kokie yra sporto salių, sporto įstaigų ir reabilitacijų centrų valdytojai, veikiantys kaip šių prekių pirkėjai. Kaip matyti iš šio sprendimo 58 ir 59 punktų, būtent minėti valdytojai paprastai perka dviračius-treniruoklius ir leidžia juos naudoti savo klientams, kad šie galėtų praktikuoti nagrinėjamą sporto veiklą.

64 Taigi reikia konstatuoti, pirma, kad šie valdytojai atlieka pagrindinį vaidmenį „treniruočių įrangos“ rinkoje ir, antra, kad jie daro lemiamą įtaką galutiniams vartotojams pasirenkant „fizinio treniravimo“ paslaugas. Žinodami ginčijamo prekių ženklo kilmės nuorodos funkciją, minėti valdytojai leidžia

įgyvendinti komunikacijos procesą tarp šių paslaugų teikėjų ir galutinių vartotojų (šiuo klausimu pagal analogiją žr. generalinio advokato P. Cruz Villalón išvados byloje *Backaldrin Österreich The Kornspitz Company*, C-409/12, EU:C:2013:563, 59 punktą).

65 Dėl šios vertinimo klaidos, padarytos apibrėžiant atitinkamą visuomenę, neigiamai paveikiamas visas ginčijamas sprendimas, todėl jis turi būti panaikintas.

66 Kadangi ieškovė šiame ieškinyje nurodė tik 28 klasės prekes „treniravimo įranga“ ir 41 klasės paslaugas „fizinis treniravimas“, kurioms skirtas ginčijamas prekių ženklas, ginčijamas sprendimas turi toliau galioti 9 klasės prekėms „garso ir vaizdo kasetės“, kurioms skirtas ginčijamas prekių ženklas.

67 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, ir, nesant pareigos nagrinėti šio pagrindo ketvirtos argumentų grupės bei antrojo ir trečiojo ieškinio pagrindų, reikia pritarti pirmojo pagrindo trečiai argumentų grupei ir panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek jis susijęs su 28 klasės prekėmis ir 41 klasės paslaugomis, kurioms skirtas ginčijamas prekių ženklas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

68 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

69 Kadangi EUIPO ir įstojusi į bylą šalis bylą pralaimėjo, reikia nurodyti, kad, pirma, EUIPO padengia savo bylinėjimosi išlaidas ir iš jos priteisiamos ieškovės bylinėjimosi išlaidos pagal šios reikalavimus, ir, antra, įstojusi į bylą šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (devintoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Panaikinti 2016 m. liepos 21 d. Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybos (EUIPO) penktosios apeliacinės tarybos sprendimą (byla R 2375/2014-5) tiek, kiek jis susijęs su 28 klasės prekėmis ir 41 klasės paslaugomis pagal iš dalies pakeistą ir papildytą 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutartį dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti.**

2. **EUIPO padengia savo ir *Mad Dogg Athletics, Inc.* patirtas bylinėjimosi išlaidas.**

3. ***Aerospinning Master Franchising, s.r.o.* padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Paskelbta 2018 m. lapkričio 8 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.